

kupovaný dům nemá vůbec sklepu, musel přece jako zjev zajiště neobvyklý a nápadný vzbuditi jejich pozornost a nemůže býti pochybnosti, že by žalobci prostým pátráním po příčinách tohoto zjevu, ba pouhým dotazem u osob s věcí obeznalých byli zjistili pravý stav věci.

Nedbavše této bedlivosti nevyžadující žádných mimořádných a odborných znalostí, jednali žalobci nedbale a právě tato nedbalost jest příčinou tvrzené jejich neznalosti skutečného stavu.

Z tohoto důvodu nejsou žalobci, jak odvolací soud správně usoudil, oprávněni, dovolávati se pro sebe důvěry v knihy veřejné, když jest důvodně míti za to, že by při zachování povinné opatrnosti byli mohli a museli seznati, že knihovní stav se skutečným stavem se nesrovnává.

Rozhod. nejvyš. soudu ze dne 14. června 1927
č. j. Rv I 1461/26-1. Dr. Žemlička.

Zemský fond jest oprávněn domáhati se na manželském otci náhrady útrat spojených s ošetřením dítěte v nemocnici, třebaž otec nesouhlasil s odevzdáním dítěte, stíženého nakažlivou nemocí do nemocnice.

Zákon ze dne 14. dubna 1913 č. 67 ř. z. rozeznává mezi osobami nemocí postiženými a nemocí podezřelými (§ 7) a osobami nákazou podezřelými (§ 17), t. j. jak patrně z § 1 odst. 2. min. nař. ze dne 22. února 1915 č. 39 ř. z., osobami, u nichž jest nemoc již zjištěna, osobami, u nichž se objevily známky, podle nichž lze za to míti, že nemoc tu jest, a osobami, jež nevykazují známek onemocnění, u nichž však jest bakteriologicky dokázáno, že jest je pokládati za nositele zárodků nemocí, nebo u nichž jest jinak jisto nebo lze podle skutečností za to míti, že byly vydány nákazy a zprostředkovati mohou další šíření. Jen u těchto osob »podezřelých nákazou« hradí stát podle § 36 odst. 1. d) zákona ze 14. dubna 1913 č. 67 ř. z. náklad na dohled k nim a na jejich izolaci, pokud se týče, jak patrně z § 17 tam citovaného, i náklad na jejich stravování. To odpovídá i celé tendenci zákona chrániti lidi zdravé před onemocněním a nikoli starati se o osoby nemocí postižené, pokud se týče podezřelé. Poukazuje-li rekurent k tomu, že každá izolace se děje v zájmu veřejném a že již z této příčiny musí stát hraditi náklady s ní spojené, k nimž přirozeně patří i náklad na stravování, přezírá jednak zcela zřejmý předpis § 36 odst. 1 d) zákona, ale také okolnost, že ošetřování, pokud se týče i léčení osob ne-

mocí postižených nebo podezřelých se děje v první řadě ve vlastním a soukromém zájmu jejich a že se zemský fond domáhá jen zapravení »ošetřovací taxy« ve smyslu zákona z 5. března 1888 č. 19 z. z. pro Čechy, která se vybírá stejně za léčení a ošetřování osob stížených přenosnou nemocí. Také z ustanovení § 19 zákona z 13. července 1922 č. 236 Sb. z. a n., že zvláštní povinnosti uložené obcím a městům municipálním podle zákonných předpisů o zamezení a potlačení přenosných nemocí nejsou tímto zákonem dotčeny, neplatí nic pro opačný názor rekurentův a stejně marně odkazuje rekurent k § 43 zákona ze 14. dubna 1913 č. 67 ř. z., jenž o zapravování nákladů vůbec nejedná, a k § 36 odst. 3. tohoto zákona, jenž jedná o povinnosti vlády poskytovat obcím v případech tam uvedených výpomoc, ale nestanoví, že stát hradí náklady za léčení a ošetřování i v případě izolace osob nemocí postižených. Totéž platí o ustanovení § 37 uvedeného zákona, podle něhož jest vyhrazeno zemskému zákonodárství vydati ustanovení o vybírání poplatků a náhrad za účelem uhrazení nákladů, vzniklých obcím z důvodu, že byla provedena opatření ve smyslu tohoto zákona, ale nestanoví, že by k nim patřily i náklady právě vzpomenuté. Předpisy §§ 1037 a 1040 obč. zák. nepřicházejí v úvahu, jelikož A. S. byla dána do nemocnice z úředního nařízení, tedy z veřejnoprávních zájmů, pročež nelze na to použití soukromoprávních předpisů. Že náklady na ošetřování a léčení nemocné, jejichž zaplacení se domáhá český zemský fond, vůbec nebyly potřebné, nebylo v první stolici namítáno, staly se však potřebnými již tím, že A. S. byla do nemocnice odevzdána z úředního příkazu, kde pak musila býti i léčena i ošetřována.

Rozhodnutí nejv. soudu z dne 20. dubna 1928
R I 175/28. J. K.

L I T E R Á R N Í Z P R Á V Y.

Dr. Jarmila Veselá: **Význam pohnutky a smýšlení pro třídění trestných činů a trestů.** Knihovna Sborníku věd právních a státních. Nová řada. A. Obor právovědecký. Čís. 2. V Praze 1928.

Práce rozdělena je na pět oddílů, jimž předeslán úvod. Připojen je přehled obsahu v jazyce francouzském.

V úvodě vymezuje autorka úkol, který si v dané práci postavila, t. j. studium otázky využití pohnutky či smýšlení pachatelova jako kriteria pro uložení určitého druhu trestu na svo-